

## Zonder collateral damage, enkel nevenschade

Ik zie er als gepensioneerde pastoor echt niet sportief uit. Maar wat mij vroeger niet lukte kan ik nu wel. Alle eer komt mijn elektrische fiets toe. De Congoberg, de Koppenberg, de Bosberg kan ik nu aan. Op mijn Ronde van Vlaanderenparcours dwars ik allerlei mooie en vervallen kerkpleintjes. Zo was ik onlangs in de ban van de kerk van Onkerzele, niet zo ver van Geraardsbergen. Een kerk op een van de heerlijke heuveltoppen van de Vlaamse Ardennen. Ze stond fier in de stijgers. Haar restauratie liep blijkbaar ten einde. Dat was te zien aan de vergulde pinnen op de daken en het mooie blanke voegwerk. Het nieuwe lood in alle glasramen schitterde in de namiddagzon. Een schilder stond op een hoge ladder voor de monumentale kerkdeur de oude afgeschilferde gotische letters IHS in goud te retoucheren. The final touch! Daaronder het jaartal 1847. Mooie restauratie. Knap werk. Dank u wel, gemeentebestuur.

Ik had mijn fiets nog niet geparkeerd of er stopte een auto naast mij. En zoals dat gelukkig op vele dorpspleinen in Vlaanderen nog gebeurt, de man sprak mij aan en begon meteen te vertellen hoe graag hij toezicht hield op de restauratiewerken van zijn kerk. Ik feliciteerde hem met het gepresterde werk. Uit een vorig leven wist ik welke kopzorgen kerkwerken kunnen meebrengen. Respect voor zo'n man.

In deze wereld voel ik mezelf graag thuis komen. Even ver weg uit de digitale wereld van 'continue updaten en upgraden door niet enkel content aan te bieden, maar de mensen te connecteren rond de eigen content'... Nee, hier spreek ik met een mens. Een mens met passie voor zijn parochie, zijn kerk en vooral een mens die zich zorgen maakt over wat er met de kinderen van zijn dorp zal gebeuren.

Aan zijn klaagzang komt geen einde. De pastoors van de dekenij hebben besloten zijn kerk niet meer te gebruiken. De stad mag ze hebben, zo besloten zij. Consultatie van de plaatselijke gemeenschap? Nooit van gehoord, meneer. Nu moeten onze kinderen naar Overboelare naar de catechese, de andere kant van de stad. Daar gaan ook de communievieringen door. En omdat er zoveel kinderen zijn is er een communieviering in die kerk om 15 uur, een om 17 uur en een om 19 uur. Onder de foto's van die vieringen in het parochieblad staat dan: "de communicanten van 15 u." of "de communicanten van ...". Het zal maar je petekind zijn, communicant van 15 uur. Waarom kan die viering niet in onze eigen kerk? Ik hoef niet te antwoorden want die man gaat gewoon door met zijn vragenlijstje. Waarom blijft de zgn. overvraagde pastoor zelf al de begrafenissen doen? Verschillende leken hebben de opleiding voorganger uitvaartliturgie gevolgd en toch mag niemand van hen een uitvaart leiden. Zij kennen tenminste de families in ons dorp. De pastoor niet of nauwelijks. Niet voor niets dat velen de band met de kerk verliezen en rechtstreeks naar het crematorium trekken. De gemeente wil dat de kerk nieuwe bestemmingen krijgt. De pastoors willen hier niet meer komen. En wij mogen zelf niets doen in onze eigen kerk.

Op hoeveel dorpspleinen in Vlaanderen heb ik deze klaagzang al gehoord? Ik zoek mijn fiets op en zeg, ten afscheid: ja, meneer, je vertelt me dat je een degelijk kerkbestuur hebt, een gemotiveerde parochieploeg en dat er nog heel wat jonge gezinnen zijn die voor religieuze plechtigheden gebruik willen maken van de parochiekerk, waarom neem je dan niet zelf het roer in handen? Ik zie aan zijn blik dat dit een stap te ver is. Ik vertrek. In de kilometer lange afdaling naar de Dendervallei voel ik de luwte van de wind, nieuwe Adem. Heerlijk hoe God die natuur maakt. Tot opeens een onhebbelijke gedachte bij mij komt aanwaaien: wat komen pastoors en het godsvolk toch wondergoed overeen met elkaar in het laten doodgaan van hun kerk. Pastoors verkondigen: wij zijn met te weinig, dus sluiten wij op eigen goeddunken de kerken waar wij geen zin meer in hebben. Anderzijds, parochianen zijn blijkbaar mensen die denken dat een parochie dood is als een pastoor er vertrekt. Zelf mogen en kunnen wij niets doen.

Om thuis te geraken moet ik eerst nog twee Vlaamse Cols over. Dan update en upgrade ik mijn eigen content en connecteer mij met de content van mijn vroegere parochie in Buizingen. Zonder collateral damage. Of toch? Ik noem het liever nevenschade.

Rik Devillé